

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci navrhovatelů: **a) L. P.**, **b) E. B.**, zast. JUDr. Tomášem Holubem, advokátem, se sídlem Štefánikova 203/23, Praha 5, proti odpůrkyni: **obec Obytce**, se sídlem Obytce č. p. 19, zast. Mgr. Ing. Ladislavou Jindřichovou, advokátkou, se sídlem Komenského 4, Klatovy, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Územní plán obce Obytce ze dne 22. 6. 2016, v řízení o kasační stížnosti odpůrkyně a kasační stížnosti P. D., a J. A., oba zast. Mgr. Ing. Ladislavou Jindřichovou, advokátkou, se sídlem Komenského 4, Klatovy, proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 12. 2017, č. j. 59 A 7/2017 - 82,

takto:

I. Kasační stížnost P. D. a J. A. **se odmítá.**

II. Kasační stížnost odpůrkyně **se zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti P. D. a J. A.

IV. Odpůrkyně **je povinna** zaplatit navrhovatelům náhradu nákladů řízení o její kasační stížnosti ve výši 6.365 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Tomáše Holuba.

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předcházejícího řízení

[1] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 5. 12. 2017, č. j. 59 A 7/2017 - 82, zrušil opatření obecné povahy - Územní plán obce Obytce ze dne 22. 6. 2016 v části týkající se zastavitelné plochy Z2 (Obytce-jih), a to ke dni právní moci tohoto rozsudku (výrok I.).

Ve zbytku návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítl (výrok II.) a uložil odpůrkyni povinnost nahradit navrhovatelům náhradu nákladů řízení ve výši 22.729 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatelů JUDr. Tomáše Holuba (výrok III.).

[2] V odůvodnění rozsudku soud poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, týkající se přípustnosti zásahu do vlastnického práva prostřednictvím územního plánu a jeho soudního přezkumu. Připomněl cíle územního plánování podle § 18 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 1, § 35 odst. 1 a 2, § 84, § 85 a § 102 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve kterých zákonodárce kladl důraz na přijímání takových řešení, která jsou v zájmu obce a občanů obce, a dospěl k závěru, že z napadeného opatření obecné povahy nevyplývají skutečnosti, které by jednoznačně naplňovaly požadavky zákona.

[3] Krajský soud konstatoval, že v části 9.4 zdůvodnění vymezení ploch změn, bylo na straně 16 opatření obecné povahy uvedeno: „*Zastavitelné plochy byly vymezovány s ohledem na celkový potenciál rozvoje území v maximální kapacitě sídla, což by mělo předejít změnám ÚP. Při realizaci ÚP je nutné přednostně využit plochy pro bydlení v zastavěném území a plochy pro výstavbu, které na zastavěné území navazují. Všechny nově vymezené plochy jsou vždy vymezeny v návaznosti na zastavěné území*“. Pokud jde o plochu Z2 (Obytce - jih), bylo na straně 17 opatření obecné povahy uvedeno: „*Tato plocha navazuje na stávající zástavbu jižně od sídla Obytce. Návrh plochy vychází z požadavků majitelů pozemků a obce. V rámci plochy je nutno zajistit parkování, včetně přístupových komunikací. Podmínkou pro činnost na této ploše je, že nenaruší pohodu bydlení a nesníží kvalitu prostředí sousedícího území. V rámci využití ploch nebude narušeno životní prostředí a kvalita ovzduší*“. Na straně 36 a 37 územního plánu pak bylo uvedeno: „*ÚP navrhuje zastavitelné plochy pro realizaci cca 34 bytových jednotek pro cca 86 obyvatel. U nově navržených ploch pro bydlení se jedná o logické doplnění zastavěného území. Zastavitelné plochy pro bydlení byly vymezovány především s ohledem na potenciál rozvoje území situovaného v blízkosti města Klatovy. Také bylo přihlédnuto k demografickému vývoji v posledních dvou dekádách*“. Dále bylo uvedeno: „*Výchozím údajem je shrnutí počtu obyvatel podle výsledků sčítání od roku 1869 do současnosti dle údajů Veřejné databáze ČSÚ. Za poslední dvě dekády zaznamenaly Obytce nárůst počtu obyvatel o cca 7 %. Při využití všech zastavitelných ploch pro bydlení představuje nárůst počtu trvale bydlících obyvatel ze 171 v roce 2014 na cca 257 obyvatel, tj. o cca 50%. S ohledem na výše uvedený demografický vývoj a na potenciál rozvoje území, lze tyto navržené dimenze považovat za odpovídající.*“ Na straně 45 bylo k námitkám navrhovatelů uvedeno: „*Územní plán Obytce navrhuje dvě lokality pro výstavbu rodinných domů Z1, Z2. Námitka se týká lokality Z2. Lokalita je vymezena na základě urbanistické studie z roku 2001. Plochy navržené k zástavbě respektují urbanistickou i architektonickou strukturu sídla, nenarušují ochranná pásma ani krajinný ráz oblasti. Lokalita navazuje na zastavěné území obce. Umístěním objektů, kde by byl realizován chov hovězího dobytka, by došlo k výraznému zhoršení kvality bydlení stávajících obyvatel. Došlo by rovněž ke znehodnocení dosud nezastavěných pozemků v sousedství, čímž by vznikla výrazná majetková újma jejich vlastníků. Vzhledem k převažujícímu proudění vzduchu v této lokalitě by zápach ze živočišné výroby obtěžoval nejen vlastníky sousedních pozemků, ale i velkou část obce a mohl by znamenat ohrožení dalšího rozvoje obce jako území pro rodinné bydlení. Zároveň se pro obec Obytce zpracovávají*

komplexní pozemkové úpravy. Návrh pozemkových úprav bude v průběhu dubna 2016 vystaven k připomínkování. Pozemkové úpravy navrhují přesunutí a scelení namítaných pozemků k ostatním pozemkům ve vlastnictví L. P. a E. B., které se nacházejí v zastavěném území obce. Tím pádem by po schválení pozemkových úprav vznikla majetková újma jinému vlastníku".

[4] Podle krajského soudu však „[...] *vůbec nelze zjistit, jakým způsobem má prosazované řešení vést k udržitelnému rozvoji území, zejména jakým způsobem má přispět k soudržnosti společenství obyvatel území. Nejsou definovány potřeby současné generace v obci, opatření obecné povahy se nezabývá ani tím, zda nedojde k ohrožení podmínek života generací budoucích. Nejsou definovány jednotlivé veřejné a soukromé zájmy na rozvoji území a není uvedeno, na základě jakých konkrétních skutečností se má za to, že přijetím prosazovaného řešení bylo dosaženo obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Není definováno, jaký je společenský a hospodářský potenciál rozvoje území, a proč tento potenciál vyžaduje vymezení nových zastavitelných ploch. Konkrétně, proč mají být nové plochy bydlení vymezeny ‚pro zvýšení počtu obyvatel o cca 50%' a na základě jakých skutečností mají navrhovatelé například v zájmu nových obyvatel obce spravedlivě trpět omezením svých vlastnických práv. Není uvedeno, na základě jakých skutečností má být prosazované řešení v zájmu obce a občanů obce. Nejsou definovány potřeby občanů obce a vlastníků nemovitostí nacházejících se na území obce a není uvedeno, jakým způsobem má prosazované řešení přispět k uspokojení jejich potřeb. Chybí zejména pečlivé porovnání kolizních zájmů v území a jasné odůvodnění toho, proč jeden zájem převažuje nad druhým.*" Krajský soud zhodnotil, že o naplnění zákonem stanovených požadavků v případě vymezení zastavitelné plochy nic nevypovídá ani tvrzené předejití změnám územního plánu či zabránění realizaci chovu hovězího dobytka. Konstatování, že „*návrh plochy vychází z požadavků majitelů pozemků a obce*" je vnitřně rozporný, neboť navrhovatelé, jakožto jedni z vlastníků pozemků v předmětné lokalitě, s vymezením zastavitelné plochy nesouhlasili. Tvrzení, že „*po schválení pozemkových úprav vznikne majetková újma jinému vlastníku*" je nedůvodný, neboť v době vydání opatření obecné povahy i v době rozhodnutí soudu navrhovatelé byli stále vlastníky předmětných pozemků. Současně není podstatné, že vymezení nové zastavitelné plochy požadují „*majitelé pozemků a obec*", ale to, že jsou naplněna všechna zákonná kritéria pro její vymezení. O naplnění zákonných kritérií pro vymezení nové plochy bydlení nevypovídají nic ani další obecná tvrzení například o tom, že „*jde o logické doplnění zastavěného území*", „*zastavitelné plochy byly vymezovány s ohledem na celkový potenciál rozvoje území v maximální kapacitě sídla situovaného v blízkosti města Klatovy*" či „*že respektují urbanistickou i architektonickou strukturu sídla, nenarušují ochranná pásma ani krajinný ráz oblasti a lokalita navazuje na zastavěné území obce*".

II. Obsah kasačních stížností a vyjádření navrhovatelů

[5] Proti výroku I. a III. rozsudku Krajského soudu v Plzni podali kasační stížnost P. D. a J. A. V ní vysvětlili, že územní plán odpůrkyně se přímo dotýká jejich práv a povinností a měli tak být informováni o probíhajícím řízení o návrhu na jeho zrušení, aby mohli uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Odpůrkyně však pochybením pověřeného člena zastupitelstva nezveřejnila na své úřední desce vyrozumění o probíhajícím řízení a výzvu k oznámení dotčených osob, zda budou v řízení uplatňovat práva osob

zúčastněných na řízení, zaslané Krajským soudem v Plzni. Vzhledem k tomu, že nebyli o řízení informováni, namítli, že byli zkráceni na svých právech.

[6] Proti výroku I. a III. rozsudku krajského soudu v Plzni podala včasnou kasační stížnost také odpůrkyně (dále jen „stěžovatelka“). V ní odmítla tvrzení, že její starostka potvrdila navrhovatelům, že pozemky, které koupili v obci Obytce v průběhu let 2002 až 2003 za účelem provozování zemědělské výroby, nejsou určeny k zástavbě. Lokalita byla určena k zástavbě již v urbanistické studii z roku 2001. Navrhovatelé si museli být této skutečnosti vědomi, neboť předmětné pozemky nabízeli k prodeji jako stavební. Nadto, již v urbanistické studii bylo uvedeno, že umístěním objektů, kde by byl realizován chov hovězího dobytka, by došlo k výraznému zhoršení kvality bydlení stávajících obyvatel a ke znehodnocení dosud nezastavěných pozemků. Vzhledem k převažujícímu proudění vzduchu v této lokalitě by zápach ze živočišné výroby obtěžoval nejen vlastníky sousedních pozemků, ale i velkou část obce a mohl by ohrožovat další rozvoj obce jako území pro rodinné bydlení. Stěžovatelka uvedla, že se vinou jejího pověřeného zastupitele nemohla seznámit s žádnými listinami dodanými do její datové schránky do dne 28. 2. 2018. Až do dne 1. 3. 2018 tedy nevěděla o podaném návrhu na zrušení opatření obecné povahy, o výzvě k vyjádření k návrhu, ani o soudním jednání. Vzhledem k tomu, že pověřený pracovník poštu dodanou do datových schránek nepředával starostce ani zastupitelstvu k vyřízení, nebyly „vyrozumění a výzva“ krajského soudu vyvěšeny na úřední desce. Ze stejného důvodu stěžovatelka krajskému soudu nepředložila doklady, které požadoval. S ohledem na tyto skutečnosti nebyly osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním opatření obecné povahy, informovány o probíhajícím řízení a byla jim tím zamezena možnost uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. a III. napadeného rozsudku krajského soudu a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Navrhovatelé ve vyjádření ke kasační stížnosti P. D. a J. A. uvedli, že naposledy jmenovaní nejsou aktivně legitimovaní k podání kasační stížnosti. K námitce, že byli zkráceni na svých právech, neboť nebyli vyrozuměni o probíhajícím řízení, navrhovatelé uvedli, že se mohou domáhat náhrady škody od stěžovatelky, nemohou se však domáhat nového řízení. S ohledem na uvedené skutečnosti navrhovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost P. D. a J. A.

[8] Navrhovatelé ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky uvedli, že o urbanistické studii z roku 2001 nevěděli, přičemž navrhli, aby Nejvyšší správní soud zjistil od Krajského úřadu Plzeňského kraje, kdy a s jakým výsledkem došlo ke kontrole plnění povinnosti stěžovatelky vyvěšovat na úřední desce informace. Navrhovatelé popsali historii nákupu pozemků v obci a negativní zkušenosti při jednání se stěžovatelkou. Vysvětlili, že část pozemků chtěli skutečně z důvodu finančních potíží prodat, nikoliv však jako stavební pozemky, ale jako zahradu. Přitom ovšem odmítli akceptovat kupní cenu, kterou jim nabídl zastupitel stěžovatelky P. D. Pozemky si tedy ponechali a rozhodli se, že na nich budou provozovat zemědělskou činnost pro potřeby své rodiny. K tomu jim ostatně bylo povoleno postavit sklad sena a slámy. Navrhovatelé setrvali na tvrzení, že je stěžovatelka od počátku ujišťovala o rozšíření obce v její severní, nikoliv jižní části. K námitce, že stěžovatelka neměla možnost seznámit se s listinami dodanými krajským soudem do její

datové schránky, navrhovatelé uvedli, že tato skutečnost nemůže jít k jejich tíži. S ohledem na uvedené skutečnosti navrhovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl.

III. Posouzení kasačních stížností

[9] Nejvyšší správní soud zjistil, že pro meritorní posouzení kasační stížnosti P. D. a J. A. nejsou splněny zákonné podmínky, přičemž nedostatek těchto podmínek je neodstranitelný.

[10] Podle § 34 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), „[o]*sobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.*"

[11] Podle § 42 odst. 4 s. ř. s. „[j]*e-li zřejmé, že doručování osobám zúčastněným na řízení bude neúměrně zdlouhavé, nákladné, administrativně náročné anebo nemožné, zejména pro jejich velký počet nebo proto, že je nelze jednotlivě určit, lze jim na základě opatření předsedy senátu doručit vyvěšením rozhodnutí nebo jiné písemnosti na úřední desce soudu. Soud může též uveřejnit své rozhodnutí nebo jinou písemnost způsobem umožňujícím dálkový přístup anebo na úřední desce obecního úřadu.*"

[12] Podle § 64 s. ř. s. „[n]*estanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu.*"

[13] Podle § 50l odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále jen „o. s. ř.") „[s]*tanoví-li zákon, že rozhodnutí nebo jiná písemnost mají být vyvěšeny na úřední desce soudu, platí, že desátým dnem po dni vyvěšení byly doručeny účastníkům, kteří nejsou soudu známi, jejichž pobyt není znám, kterým se nepodařilo doručit na známou adresu v cizině, nebo neznámým dědicům zůstavitele, nebyl-li dosud v řízení o dědictví stanoven okruh jeho dědiců, anebo právnické osobě, která jako účastník řízení nemůže před soudem vystupovat proto, že tu není osoba oprávněná za ni jednat nebo že je sporné, kdo je osobou oprávněnou za ni jednat, a zástupcům nebo opatrovníkům účastníků, jejichž pobyt není znám nebo kterým se nepodařilo doručit na známou adresu v cizině, popřípadě též dalším osobám, o nichž to stanoví zákon.*"

[14] Ze spisové dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil, že předseda senátu Krajského soudu v Plzni opatřením ze dne 9. 10. 2017, č. j. 59 A 7/2017 - 51, rozhodl, že podle § 45 odst. 4 s. ř. s. bude osobám potenciálně zúčastněným na řízení doručeno vyrozumění o probíhajícím řízení a výzva k oznámení, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, vyvěšením na úřední desce soudu. Podle vyrozumění a výzvy ze dne 9. 10. 2017, č. j. 59 A 7/2017 - 58, mohly osoby potenciálně zúčastněné na řízení zaslat krajskému soudu předmětné oznámení ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto přípisu. Z dokumentu na č. l. 58 spisu krajského soudu vyplývá, že uvedené vyrozumění a výzva byly vyvěšeny na úřední desce krajského soudu dne 9. 10. 2017 a sňaty dne 8. 11. 2017. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 50l odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. došlo k doručení

vyrozumění a výzvy osobám potenciálně zúčastněným na řízení dne 19. 10. 2017 a k uplynutí lhůty k oznámení dne 2. 11. 2017. Vzhledem k tomu, že P. D. ani J. A. v uvedené lhůtě neoznámili krajskému soudu, že hodlají uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, nemohli toto procesní postavení ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s. získat. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit, že předmětné vyrozumění a výzvu nezveřejnila na úřední desce rovněž odpůrkyně; doručení osobám potenciálně zúčastněným na řízení podle § 42 odst. 4 s. ř. s. je totiž spjato výlučně s vyvěšením na úřední desce soudu, nikoliv obce. Ve smyslu § 102 s. ř. s. může podat kasační stížnost proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení. Vzhledem k tomu, že P. D. ani J. A. neměli v řízení, z nějž vzešel napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni, postavení účastníka ani osoby zúčastněné na řízení, zjevně nebyli oprávněni k podání kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto jejich kasační stížnost odmítl podle § 120 a § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a dále se bude zabývat toliko kasační stížností stěžovatelky.

[15] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to z toho důvodu, že přiznáním odkladného účinku se podle § 73 odst. 3 s. ř. s. pozastavují účinky napadeného rozhodnutí pouze do skončení řízení před soudem. Rozhodování o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku by tedy nemělo žádný smysl za situace, kdy se řízení tímto rozsudkem končí a rozsudek je vydán neprodleně po nezbytném poučení a uplynutí lhůty k vyjádření žalobce ke kasační stížnosti podle § 109 odst. 1 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že se stěžovatelka v důsledku pochybení pověřeného zastupitele nemohla seznámit s dokumenty, které jí krajský soud doručil do datové schránky. Jakkoliv je situace stěžovatelky politováníhodná, nemůže nic změnit na skutečnosti, že jí krajský soud veškeré dokumenty řádně doručil. Stěžovatelka nikterak nezpochybnila, že k pochybení došlo na její straně, a Nejvyšší správní soud jej proto nemůže přičítat k tíži navrhovatelů. K námitce, že se s probíhajícím řízením nemohly seznámit ani osoby potenciálně zúčastněné na řízení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že již v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 12/2013 - 30, dovodil, „[...] *že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a navazující řízení o kasační stížnosti nejsou koncipovány jako actio popularis. Žalobce, resp. stěžovatel je oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která nastala v jeho právní sféře. Není oprávněn osobovat si námitky vyplývající z práv třetích osob.*“ Ani v nyní posuzované věci se tedy stěžovatelka nemůže dovolávat práv třetích osob.

[19] Námitka, že navrhovatelé si byli již před koupí pozemků dotčených napadeným územním plánem vědomi, že se tyto pozemky nachází v lokalitě plánované zástavby, je podle Nejvyššího správního soudu mimoběžná s odůvodněním rozsudku krajského soudu.

Stěžovatelka pojala kasační stížnost jako polemiku s návrhem na zrušení opatření obecné povahy, nikoliv s nosnými důvody, pro které krajský soud napadené opatření obecné povahy zrušil. Krajský soud totiž stěžovatelce vyčetl, že odůvodnění napadeného územního plánu nesplňuje zákonem stanovené požadavky především proto, že z něj nevyplývá, proč stěžovatelka upřednostnila napadené územní řešení nad právy navrhovatelů. Stěžovatelka v kasační stížnosti nezpochybnila právní závěr krajského soudu a ve své podstatě ji postavila na námitce, že navrhovatelé si byli již před koupí pozemků vědomi, že k zásahu do jejich práv jednou dojde. I kdyby však bylo uvedené tvrzení pravdivé, na závěry krajského soudu by nemělo žádný vliv, protože i tak byla stěžovatelka povinna v odůvodnění územního plánu dostát zákonným požadavkům a vysvětlit, proč potřeba nové zástavby v dotčené lokalitě převažuje nad právy navrhovatelů.

[20] Vzhledem k uvedenému závěru Nejvyšší správní soud nevyhověl návrhu navrhovatelů a nezjišťoval, zda stěžovatelka v minulosti plnila povinnost zveřejňovat listiny na úřední desce, neboť v řízení o kasační stížnosti to nebylo relevantní.

IV. Závěr

[21] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti P. D. a J. A. rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatelky rozhodl Nejvyšší správní soud za použití věty první § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že procesně úspěšní navrhovatelé mají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které důvodně vynaložili, proti stěžovatelce, jež ve věci úspěch neměla. Navrhovatelé vyčíslili náklady řízení v celkové výši 12.729,20 Kč. Náklady řízení podle § 57 odst. 1 s. ř. s. tvoří odměna zástupce navrhovatelů, kterým byl advokát. Za zastupování v řízení o kasační stížnosti přísluší advokátovi odměna za jeden společný úkon právní služby pro dvě společně zastupované osoby, tj. za sepsání společného vyjádření ke kasační stížnosti za oba navrhovatele podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna za jeden společný úkon za každou společně zastupovanou osobu činí podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu 2.480 Kč, za obě společně zastoupené osoby tedy 4.960 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k odměně za úkon přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Nejvyšší správní soud ověřil v aplikaci ARES, že JUDr. Tomáš Holub je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšil nárok navrhovatelů na náhradu nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem o částku 1.105 Kč odpovídající dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celkové náklady řízení představuje částka 6.365 Kč. K její úhradě k rukám zástupce navrhovatelů byla stěžovatelce stanovena přiměřená lhůta třiceti dnů. Nejvyšší správní soud navrhovatelům nepřiznal náhradu nákladů řízení za dva úkony právní služby, jak

požadovali, neboť druhý úkon učinili v řízení o kasační stížnosti P. D. a J. A., kterou však Nejvyšší správní soud odmítl a účastníkům proto nepřiznal náhradu nákladů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu